

FACÈCIES

SEGUITORI

Quan vaig veure per primera vegada aquella noia captivant de mirada clara, em rodà el cap.

Sí, verdaderament era el meu ensomni. I em vaig trobar amb ella, brutalment, al tombar la cantonada de càl Juncosa, quan jo anava tot capficat cap a la Rambla. Aixó fa que em quedés vacil·lant, i admirant la noia que, després d'adreçar-me una severa llampegada, seguia caminant gentilment deixant darrera d'ella un estel de joventut ufana i dominant.

Qui dimontri era? em preguntava jo. Qui podria ser aquell àngel caigut del cel quasi a sobre meu?

I la vaig seguir, poc a poc, perquè el seu pas era menut, i amb certa temença, perquè avans que tot servidor es molt tímid.

Prou apretava jo un xic el pas per mor de conseguir-la i lligar-hi conversa. Més la meua mateixa timidesa em frenava els peus i em mantenia a distància.

Així la vaig seguir fins a casa seva.

Quan hagué desaparegut dins l'escala, vaig esperar-me pensant veure la sortir al balcó; però no fou així; lo que em feu creure que no s'havia adonat de mi en lo mes mínim.

M'en vaig entornar amb les mans a les butxaques, renyant-me a mi mateix de la meua poca decisió.

L'endemà, a la mateixa hora i al mateix lloc que l'havia trobada la vetlla, ja l'estava esperant.

Als deu minuts va passar. Em va mirar sèria e insondable. La vaig seguir nova-

ment... i rés, no m'atrevia, no sabia ni quin motiu de conversa podia alegar.

I aixó durà quinze dies... quinze dies de seguiment e indecisió invencibles. Fins que al dia setzè, la casualitat mateixa em deparrà l'ocasió tant esperada.

Ella portava sempre un moneder «marrón» fosc, que en fou la causa.

Estavem com sempre en plena «persecució» per baix la Rambla, quan passant per davant de càl Angel, de sobte, el moneder mal tancat en la darrera compra se li obrí, vessant-li a terra tot lo contingut. Un dring de cèntims i algunes pessetes, i un rodolament de pessetes per l'acera feu acudir dos dependents que passaven, a ajudar-la per la recollida. Jo m'ho mirava astorat e indecis.

Mes vaig trobar la idea.

Jo portava una pesseta, una sola pesseta, com a bon estudiant qu'era allavors, i aquesta estava disposada per el sacrifici.

Quan els dependents hagueren fet i ella tornava a emprendre la marxa, jo, decidit i decisiu m'hi acosto i traint-me la gorra, i mancant-me la veu, li vaig dir:

—Tingui, aquesta pesseta era a terra...

Ella la prengué, i posant-la ràpida dins el moneder «marrón» fosc, em digué secament:

—Gràcies.

I tornà a emprendre el pas, deixant-me ac'aparat i palplantat com una acàcia.

No vaig seguir mai més ningú.

JORDI BEL,

